

Č. 12.429.

Horní právo. — Řízení správní. — Řízení před n s s: * Výměr, kterým báňské hejtmanství podle § 20 zák. č. 144/1920 Sb. stvrzuje výši přírážek k úhradě výloh revírních a závodních rad, není způsobilý dotknouti se subjektivních práv zaměstnanců závodů v příslušném revíru.

(Nález z 3. června 1936 č. 18.903/35.)

V ě c: Augustin P. v Orlové proti rozh. min. veř. prací v Praze z 11. listopadu 1933 o schválení rozpočtu revírní rady zřízenců v Mor. Ostravě a zvýšení přírážek pro ni.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: V plenární schůzi revírní rady v Mor. Ostravě byl přijat změněný rozpočet odboru zřízenců této revírní rady na II. pololetí 1932 a usneseno, aby paušální příspěvky k úhradě výloh jmenovaného odboru zřízenců byly z dosavadních Kč 4.50 měsíčně zvýšeny na Kč 25 měsíčně.

Toto usnesení bylo výměrem b.á. hejtmanství v Brně z 2. srpna 1932 podle § 20 zákona č. 144/1920 Sb. a § 24 vlád. nař. č. 434/1920 Sb. schváleno.

Odvolání, jež z výměru toho podali st-I Augustin P. a František V., oba úředníci zaměstnaní na závodech podléhajících revírní radě moravskoostravské, a v němž mimo námitky rázu formálního vytýkali také, že ke zvýšení paušálních příspěvků nebylo zákonného důvodu, žal. min. nař. rozhodnutím zamítlo z důvodů věcných.

Jednaje o stížnosti, do rozhodnutí toho podané, vycházel soud z těchto úvah:

Podle § 2 zákona o ss rozhoduje nss ve všech případech, ve kterých někdo tvrdí, že byl nezákonným rozhodnutím neb opatřením některého úřadu správního ve svých právech zkrácen. Tím je jednak vysloveno, že podmínkou příslušnosti nss je, že st-I musí ve stížnosti k tomuto soudu podané tvrditi, že byl ve svých subjektivních právech zkrácen, zároveň je tu však vyjádřeno, že stížností napadené rozhodnutí neb opatření správního úřadu lze zrušiti jen v tom případě, má-li zájem, pro jehož zkrácení byla stížnost podána, povahu subjektivního práva st-li příslušejícího.

V daném případě cítí se st-I dotčen tím, že báňské úřady neodepřely udělití shora uvedenému usnesení revírní rady schválení a tím umožnily platnost jeho, zejména platnost stanovených přírážek. Tvrdí tedy st-I, že nař. rozhodnutím bylo jeho subjektivní právo porušeno. O takovém porušení subjektivního práva bylo by však možno mluvit jen tenkrát, kdyby st-li na odepření úředního schválení za splnění nějakých zákonných předpokladů příslušel právní nárok. Takovýto právní nárok bylo by lze st-li přiznati jen tenkrát, kdyby potvrzený schvalovací akt b.á. hejtmanství měl povahu instančního přezkoumání rozpočtového a příspěvkového usnesení revírní rady k opravnému prostředku st-lovu, nikoli však, kdyby měl povahu pouhého aktu dozorčího — ledaže by bylo lze nalézti speciální zákonné ustanovení, z něhož by se dalo dovoditi, že

v tomto případě přísluší zřízencům, zaměstnaným v obvodu revírní rady, výjimečně právní nárok na výkon úředního dozoru, na kterýžto výkon jinak stranám právní nárok nepřísluší.

Ani v § 20 zákona č. 144/1920 Sb., ani v § 24 vlád. nař. č. 434/1920 Sb., — kteréžto předpisy zde jediné mohou přijíti v úvahu — není zmínky o tom, že by usnesení plenární schůze revírní rady o rozpočtu a stanovení příspěvků (přirážek) k úhradě jejích výloh podléhalo nějakému instančnímu přezkoumání.

Po názoru soudu nelze však přípustnost takového opravného prostředku ze zákona dovoditi ani volnou jeho interpretací, třebaže usnesení právě vzpomenutá jsou jistě způsobilá dotknouti se citelně zájmů oněch zaměstnanců, na něž se placení usnesených příspěvků uvaluje. Plyne to prostě z toho, že ani podle cit. zákona, ani podle jeho prov. nařízení, ba ani podle vzorných stanov, vydaných pro revírní rady vlád. nařízením č. 554/1920 Sb., se zaměstnanečtvo v revíru nedává žádná možnost spoluúčasti při sdělávání a usnášení rozpočtu samého, neboť rozpočet se ani před usnášením nevykládá k nahlédnutí a k nějakému řízení námitkovému, ani schválený rozpočet se nevyhlašuje, ba zaměstnancům se nedává ani příležitost do rozpočtu tohoto nahlédnouti. Není tu tedy nejmenší opory pro názor, že zaměstnancům v rozpočtovém řízení přísluší postavení procesní strany.

Dá se to vysvětliti tím, že zákonodárce považoval ochranu těchto zaměstnanců za dostatečně zabezpečenu složením revírní rady a vlivem zaměstnanců na její utvoření. Zákon chtěl patrně revírní radě jako vrcholné autonomní organizaci zaměstnanců v revíru přiznati právo upravovati její vnitřní hospodářské záležitosti, včetně opatrování hmotných prostředků k plnění úkolů jí svěřených, samostatně a s platností konečnou.

Proto také nelze v ustanovení § 20 zákona č. 144/1920 Sb., že báh. hejtmanství stvrzuje výši usnesených přirážek, stejně jako v ustanovení § 24 odst. 4 vlád. nař. č. 434/1920 Sb., že rozpočet je předložití báh. hejtmanství ke schválení, naléztí nic jiného, než svěřený ryzí pravomoci dozorčí.

Šlo tedy v daném případě výhradně o odepření pozitivního dozorčího zákroku, a podle toho, co bylo řečeno již shora, zbývá jen zkoumati, zda v cit. normách nebyl nějakým stranám, zejména na př. zřízencům, jež má usnesená přirážka postihnouti, výjimečně a speciálně přiznán právní nárok na to, aby báňský úřad dozor jemu nad rozpočtovými a příspěvkovými akty revírní rady svěřený řádně vykonával. Nic takového v cit. normách naléztí nelze. Zejména nelze nárok takový dovoditi ani z poslední věty § 26 zákona č. 144/1920 Sb., že proti rozhodnutím revírních úřadů — vydaným u výkonu dozoru nad závodními a revírními radami — je možný rekurs k hornímu hejtmanství. Předem jde tu o speciální ustanovení, kde dozor podle tohoto § 26 v prvé stolici vykonává revírní úřad, a již proto nelze ho beze všeho použití i na dozorčí úkony báh. hejtmanství, upravené v ustanoveních jiných, nad to pak dlužno ustanovení tomuto rozuměti zřejmě jen tak — jak je také vyložilo vlád. nař. č. 434/1920 Sb. v § 16 —, že odvolání přísluší jen

proti pozitivnímu dozorčímu zákroku, jímž bylo nějaké usnesení závodní nebo revírní rady zastaveno.

Ježto tedy ze žádného platného předpisu nelze dovoditi, že by st-li v daném případě byl příslušel právní nárok na to, aby báň. hejtmanství shora uvedenému usnesení revírní rady schválení odepřelo, nemohl tedy ve svých právech býti dotčen ani tím, že žal. min. jeho odvolání proti schvalovacímu aktu tohoto úřadu zamítlo. Bylo proto stížnost jeho zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 12.430.

Samospráva obecní: I. * Pro rozhodování správního úřadu o povinnosti obecního funkcionáře k náhradě škody podle § 16 odst. 7, resp. § 5 odst. 4 obec. fin. nov. č. 329/1921 Sb. je bez právního významu námitka tohoto funkcionáře, že škodu obci způsobenou jí nahradil. — II. * Zodpovědnost obecního funkcionáře z hospodářské správy podle § 16 obec. fin. nov. č. 329/1921 Sb. předpokládá, že během čtyřleté lhůty stanovené v odst. 6 cit. ustanovení byl proti němu uplatněn nárok na náhradu. Zjištění škody při revisi obecního hospodářství samo o sobě není aktem zodpovědnost onu uplatňujícím. — III. * Byl-li proti obecnímu funkcionáři během čtyřleté lhůty stanovené v § 16 odst. 6 obec. fin. nov. č. 329/1921 Sb. vznesen nárok na náhradu, je tím zodpovědnost jeho zachycena a trvá bez ohledu na to, jak řízení o vzneseném nároku dále pokračuje.

(Nález ze 4. června 1936 č. 13.397/36.)

Věc: Josef S. v Bítouchově (adv. Dr. Josef Poslt ze Železného Brodu) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 11. října 1934 (za zúč. obec Bítouchov adv. Dr. Jindřich Patka ze Semil) o náhradě škody z hospodářské správy obce.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Okr. úřad v Semilech rozhodl výměrem ze 7. srpna 1934, že Josef S. je povinen nahraditi obci Bítouchovu škodu vzniklou v době jeho úřadování jako starosty obce v letech 1925—1927.

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání st-lovo z těchto důvodů: K návrhu obce Bítouchova byla provedena v obecním hospodářství revise okr. výborem podle § 18 zákona č. 329/1921 Sb. ve dnech 25. až 28. března 1929. Z výsledků provedené revise vyšlo najevo, že během funkčního období Josefa S. jako starosty obce utrpělo obecní hospodářství značnou újmu a že tudíž obec hospodařením starosty byla značně poškozena. V důsledku toho vydal okr. výbor výrok, jímž Josef S. byl uznán povinným nahraditi obci způsobenou škodu. Věc v další instanci konečně projednanou přezkoumal vzhledem k rozhodnutí nss znovu zem. výbor, který rozhodl, že náleží do kompetence okr. úřadu, jehož rozhodnutí podléhá instančnímu přezkoumání úřadu zemského. Z toho plyne, že zahájením okr. revise byla čtyřletá promlčecí lhůta podle § 16 odst. 6 zákona č. 329/1921 Sb. přetržena a pro stále pokračující řízení před správními úřady nemohla znovu započítati. Nebylo lze tudíž uznati za